

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mayıs 2014 • No:74

Acımız ve Öfkemiz Büyük!

Patron Güvenlik Önlemlerini Almadı, AKP Hükümeti Göz Yumdu: Soma'da Toplu İşçi Katliamı!

Sermayenin Kâr Hırsı Yüzlerce Kardeşimizin Canını Aldı

Yaşamını kaybeden işçilerin acısı yalnızca ailelerinin acısı değildir. Bu acı hepimizin acısıdır, bu acı işçi sınıfının acısıdır, bu acı hepimizin yüreğini dağlıyor. Başta yitirdiğimiz işçilerin aileleri olmak üzere tüm işçi sınıfımızın başı sağolsun!

13 Mayıs akşam saatlerinde Manisa'nın Soma ilçesinde Soma Holding'e ait bir kömür ocağında patlama meydana geldi. Vardiya değişimi sırasında meydana gelen kazada şu ana değin, yaklaşık 300 işçi yaşamını kaybederken 100 işçiye ise henüz ulaşamadı. Onlarca yaralı var.

Patronların açgözlülüğü ve AKP hükümetinin suç ortaklığı yüzlerce işçi kardeşimizi aramızdan aldı. Yüzlerce ailenin ocağına ateş düştü. Anneler, babalar, eşler, çocuklar, akrabalar ağlıyor! Yaşamını kaybeden işçilerin acısı yalnızca ailelerinin acısı değildir. Bu acı hepimizin acısıdır, bu acı işçi sınıfının acısıdır, bu acı hepimizin yüreğini dağlıyor. Başta yitirdiğimiz işçilerin aileleri olmak üzere tüm işçi sınıfımızın başı sağolsun!

Kardeşler!

Yüzlerce kardeşimizi aramızdan alan katliamın sorumlusu başta Soma Holding patronu olmak üzere sermaye düzeni ve onun çıkarlarına hizmet eden AKP hükümetidir. İşçi kardeşlerimizi toplu bir şekilde öldüren, insanı değil parayı yücelten kapitalist sömürü sistemidir.

Soma'da meydana gelen hadise iş kazası denilip geçiştirilemez. Maden ocağında toplu bir iş cinayeti yaşanmıştır. Bunun faili Soma Holding patronu ve onun suç ortağı AKP hükümetidir. Gözünü kâr hırsı bürüyen patronlar, gerekli güvenlik önlemlerini almazken, işyerlerini denetlemesi gereken AKP hükümeti ise bu noktada hiçbir şey yapmamaktadır. Meydana gelen kazadan tam 14 gün önce, yani 29 Nisan'da Soma'daki maden ocaklarının araştırılması için Meclis'e verilen bir önergeyi AKP reddetmiştir.

2011'de İstanbul Esenyurt'ta bir AVM inşaatında çıkan yangında 11 işçi kardeşimiz yanarak can vermişti. Bu AVM inşaatının patronu, hemen yangın öncesinde bizzat Başbakan Erdoğan tarafından ödüllendirilmişti. Erdoğan o ödül toplantısında konuşurken, patronların önündeki tüm engelleri temizleyeceklerini, ayaklarındaki prangaları çözeceklerini açıklamıştı. İşte Soma'da işçi kardeşlerimizin canını alan patlama, Erdoğan'ın çözdüğü "pranga"ların bir sonucudur. Tüm güvenlik önlemlerinin eksiksiz alınması, nitelikli ve donanımlı işçilerin çalıştırılması gereken maden ocakları özelleştirilmiş ve taşeronlaştırılmıştır. Maliyetleri düşürmek amacıyla gerekli güvenlik önlemleri alınmazken, kalifiye olmayan, kısa süreli sözleşmeye ve düşük ücretle çalışmaya mecbur edilen işçiler madenlere doldurulmuştur. Soma Holding'a ait maden ocağındaki işçi katliamı bu gerçeği gözler önüne seriyor. Yaşamdan kopartılan işçilerden Cemal Yıldız yalnızca 19 yaşındaydı.

Kazanın meydana geldiği madende ve başka maden ocaklarında çalışan işçiler peş peşe açıklamalar yaparak iş güvenliği önlemlerinin alınmadığını belirtiyorlar. 6 bin işçinin çalıştığı Soma Holding'e bağlı maden ocaklarında yalnızca 9 iş güvenliği uzmanının olması çarpıcıdır. Aslında iş güvenliği uzmanı sayısının çok fazla olması da önemli değildir. Zira bu uzmanlar ücretlerini patronlardan almakta ve işten atılma korkusuyla patronların arzularını doğrultusunda hareket etmektedirler. Aynı şekilde devlete bağlı müfettişlerin raporlarının önemli bir kısmı da işveren lehine olmaktadır. Kazanın meydana geldiği ocağa 2 yıl içinde sözümona 5 kez inceleme yapılması fakat "bir soruna rastlanmaması" bu gerçeği gözler önüne sermektedir. Emek örgütlerinin yoğun baskısı sonucunda 2012'de İş Sağlığı ve İş Güvenliği adıyla son derece sınırlı bir yasa çıkartan AKP hükümeti, bu yasanın uygulanması için bile gerekli denetimleri yapmamaktadır. Üstelik yasanın önemli maddeleri, patronların arzularını doğrultusunda 2014 ve 2016'ya kadar ertelenmiştir.

Soma Holding yönetim kurulu başkanı Alp Gürkan, Hürriyet Gazetesi'ne verdiği bir mülakatta şirketinin nasıl büyüdüğünü ballandıra ballandıra anlatırken, yılda 6 milyon ton kömür çıkartıldığını övünerek söylemektedir. Üstelik kömürün tonunun maliyetini 140 dolardan 24 dolara indirmekle övünürken, hiç utanmadan bunu "özel

sektörün çalışma tarzı"na bağlamaktadır. Kapitalistlerin bu "başarı"larının işçilerin hangi bedelleri ödemesi pahasına olduğunu bir kez daha görüyoruz. Unutmayalım ki patronların başarı öyküsü, işçi sınıfının yoğun sömürsü üzerinde yükselmektedir.

Kardeşler!

AKP hükümeti, patronların ayağındaki tüm prangaları çözerken ekonominin büyümesini sürdürmek istemektedir. Çünkü AKP, ekonominin büyümesi ile iktidarının uzun ömürlü olması arasında bir ilişki olduğunu biliyor. AKP iktidarı döneminde 13 bine yakın işçi iş kazalarında yaşamını kaybetti ve daha fazlası yaralandı, sakatlandı. Bu veriler, ekonominin büyümesi ile iş kazaları ve iş cinayetleri arasında doğrudan bir ilişki olduğunu gözler önüne sermektedir. Türkiye'nin, patronlara ve devlete sorumluluklar yükleyen Uluslararası Çalışma Örgütü'nün 176 numaralı "Madenlerde Güvenlik ve Sağlık Sözleşmesi"ni 19 yıldır imzalamadığını da burada hatırlatmak lazım.

Geçen sene Soma Holding'e ait bir maden ocağının açılışına katılan Enerji Bakanı Taner Yıldız, patronlara sesleniyor ve gelen baskıları kafanıza takmayın diyerek yol gösteriyordu. Daha önceki senelerde Başbakan Erdoğan da yaşamını kaybeden madenciler için "bu işin doğasında var, kaderdir" diyerek iş cinayetlerini meşurlaştırmaya çalışmıştı.

AKP ve patronlar Türkiye ekonomisinin büyümesiyle çok övünüyorlar. Soma'daki yüzlerce kardeşimizi alıp götürülen katliam da ortaya koyuyor ki, bu büyüme işçilerin kanı ve canı üzerinde yükselmektedir. Büyüyen ekonomiden işçilerin payına ağır çalışma koşulları, sefalet ücreti, acı ve gözyaşı düşmektedir.

İş kazaları ve iş cinayetleri işçi sınıfımızın en büyük sorunlarından biridir. Bu konuda duyarlılık oluşturmak amacıyla bir kampanya başlatan derneğimiz UID-DER, "İş Kazaları Kader Değildir, İşçi Ölümünü Durduralım!" sloganıyla yüz binlerce emekçiye ulaşmış, 100 bini aşkın imza toplamış ve bu imzaları işçilerin sesini duyurmak amacıyla Meclis'e de ulaştırmıştı. Süregiden iş kazaları ve iş cinayetleri, derneğimizin kampanyasının ne denli önemli olduğunu bir kez daha doğruluyor. Şunu hiç unutmayalım: İşçi sınıfı örgütlenip mücadele etmediği müddetçe, patronlar ve onların hizmetindeki hükümetler gerekli güvenlik önlemlerini almayacaklar. İş cinayetleri işçi sınıfı için yakıcı bir mücadele konusudur. Bu konuda yükseltilecek mücadele ise, kapitalist sömürü sitemini hedef almadan asla amacına ulaşamaz!

Sendikal Hareket Krizden Nasıl Çıkar?

Düşük ücretler, uzayan iş saatleri, sonu gelmeyen iş kazaları, taşeronlaştırma, emeklilik yaşının yükseltilmesiyle emekli olmanın giderek imkânsız hale gelmesi ve emeklilik maaşlarının düşürülmesi, işsizlik, işyerlerinde süregiden baskılar gibi pek çok temel sorunumuz var. Çünkü biz işçilerin arasında gerçek bir dayanışma ve birlik henüz örülebilmiş değil. Bu sorunları çözmek üzere işçileri harekete geçirmesi gereken sendikalar ise ne yazık ki bürokrat sendikacıların eline geçmiş durumda. Bu bürokrat sendikacılar, biz işçilerin çıkarlarını savunmak yerine şu ya da bu sermaye partisinin kuyruğuna takılıyorlar. İşçileri örgütlemek ve mücadeleye sevk etmek yerine patronlar ve hükümetle uzlaşma yolunu tutuyorlar. Bu nedenle sendikal bürokrasi işçi sınıfının mücadelesinin ilerlemesinin önündeki en büyük engel olmaya devam ediyor.

İşçiler ancak birlik olduklarında anlamlı bir güç haline gelebilir, saldırıları püskürtebilirler ve yeni haklar elde edebilirler. Sendikaların esas işlevi de budur: Patronların saldırılarını karşısında işçilerin haklarını korumak ve yeni haklar elde etmelerini sağlamak.

Sendika konfederasyonları, geride bıraktığımız işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta da işçilerin birliğini sağlamak üzere sorumluluk almadılar. 2014 1 Mayıs'ı yaklaşırken birleşik ve kitlesel bir 1 Mayıs kutlanması yönünde bir çaba göstermediler. 1 Mayıs'ı kutlayacakları alanı, kuracakları 1 Mayıs kürsülerinin içeriğini işçilerin sorunlarını ve taleplerini en güçlü şekilde ifade etme gayretiyle belirlemediler. Her sendika konfederasyonu toplumda yaratılan ve işçi sınıfının içine itilmek istendiği sermaye eksenli kutuplaşmanın bir tarafı olarak hareket etti, buna göre tutum aldı. İşçi sınıfının birikmiş ve çözüm bekleyen sorunlarına eğilmedi. DİSK ve KESK 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı aldılar. Ama hükümetin baskıcı tutumunu aşmak üzere işçileri bilinçlendirip harekete geçirmediler. Bu yönde bir hazırlık yürütmediler. Türk-İş üst yönetimi, hükümete yaranmak gayretiyle Kadıköy'de olacağını açıkladı. Hak-İş 1 Mayıs'ı Kayseri'de kutlama kararı aldı. Bu dağınıklık görüntüsüne hükümetin baskıcı tutumu da eklenince işçilerin çoğu 1 Mayıs'ta alanlara çıkmadı.

Sendikalar işçi sınıfına yönelik saldırılar karşısında işçilerin mücadele azmini ortaya çıkaran, işçilere güç, moral ve güven veren bir tutum almalıdır. Şurası açık ki sendikaları harekete geçirmek için mücadeleciler işçilerin sendikalara üye olması, sendikaların tabanında güçlü bir örgütlülük sağlanması ve bu yolla sendika yönetimlerinin

sürekli olarak denetlenmesi gerekir. Sendikalarda örgütlenmek ve sendikaları işçilerin mücadele örgütleri haline getirmek, üzerinden atlanamayacak bir görevdir.

Sendikaları ataletten kurtarmak için öncelikle sendikalarda örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması gerekmektedir. Sendikal ve siyasal yasakların aşılması işçi sınıfının karşı karşıya bulunduğu sorunların temel başlıklarından biridir. 1980 faşist askeri darbesinin mirası olarak sendikal örgütlenmenin önüne dikilen engeller olduğu yerde durmaktadır. İşkolu ve işyeri barajları işçilerin örgütlenmelerini ve güçlenmelerini engellemektedir. Sendikalar bu durumu aşmak için çaba harcamadığı için günden güne işçilerin güvenini daha çok kaybetmektedirler. Sendikalar üye kaybediyor, zayıflıyor, hükümetin ve patronların saldırılarını karşısında hareketsiz kalıyor ya da geri adım atıyorlar.

Oysa bu kara tablo değişebilir. 15-16 Haziran 1970'te yüz binlerce işçi işyerlerinden çıkarak dev bir nehir gibi birleşmiş, patronların yüreğine korku salmıştır. Böylece dönemin hükümetinin DİSK'i kapatma girişiminin önüne geçilmiştir. Özellikle DİSK'e bağlı Maden-İş mücadeleciler bir sendikal anlayışla hareket etmiş ve işçilerin örgütlenmesi yolunda çaba sarf etmiştir. 15-16 Haziran 1970'te işçiler birlik ve dayanışma içinde mücadele yolunu seçmişlerdir.

Ekonomik kriz derinleşiyor, işçi haklarına yönelik saldırılar artıyor. Soma'da görüldüğü üzere savaştan farklı olmayan işçi katliamları yaşanıyor. Bu nedenle, işçilerin örgütlenme ihtiyacı daha da yakıcı hale geliyor. İşte sendikalar bu can yakan sorunlar karşısında işyerlerinde mücadeleciler bir anlayış geliştirmelidirler. Şunu da unutmayalım: Sendikaların düzen partilerinden bağımsız bir çizgiye gelmesi ve işçilerin mücadele örgütü olması için biz işçilerin işyerlerinden başlayarak sendikalarımıza sahip çıkmamız ve denetlememiz zorunludur. ■

İşçi Mücadeleleri Sürüyor

Ege Doğaltaş işçileri

vam edecektir. Birlikte üretmek istiyoruz. Biz evimize ekmek götürmek istiyoruz. Başlattığımız yasal süreç de devam ediyor. Mücadelemiz inançlı ve kararlı bir şekilde zafere ulaşana kadar devam edecektir” dedi.

Uşak ve Bartın'da tekstil işçileri işten çıkarmaları protesto ettiler

Haklarını arayan ve sendikalaşan işçiler, sendikalaşma yasal bir hak olmasına rağmen engelleniyor, işten atılıyorlar. Sendikalaşmanın en güç olduğu işkollarından biri olan tekstil işkolunda çalışan işçiler, Uşak'ta ve Bartın'da patronun işten atma saldırısına karşı direnişe cevap veriyorlar.

Uşak'ta faaliyet gösteren Ağaoğlu Tekstil'de Mart ayından bu yana TEKSİF sendikasında örgütlenmek için mücadele yürüten 17 işçi daha işten çıkarıldı. İşten atılan işçi sayısı daha önce atılan işçilerle birlikte 30'a ulaştı. Patron, işçileri sendikadan istifa ettirebilmek için "ikna" odaları kurdu. Ancak işçileri sendikadan vazgeçiremeyeceğini anlayınca sendikalı olduğunu düşündüğü işçileri işten çıkarmaya başladı. Ağaoğlu Tekstil işçileri, işten atılmaları karşı fabrikanın önünde çadır kurarak direnişe geçtiler.

Bartın'da organize sanayi bölgesinde faaliyet gösteren bir tekstil fabrikasında sendikalaşmak isteyen işçiler, işten çıkarma saldırısıyla karşılaştılar. 1814 işçinin çalıştığı fabrikada 12 işçi işten atıldı. İşten atmaları protesto etmek için fabrika önünde toplanan 100 işçi oturma eylemi gerçekleştirdi. Fabrikanın önünde bir konuşma yapan TEKSİF temsilcisi İbrahim Öner, 130 üyeye ulaştıklarını, sendikaya üye olma hakkını kullanan 12 işçinin işten çıkarıldığını, diğer işçilerin üzerindeki baskıların da devam ettiğini açıkladı. Cumhuriyet Savcılığı'na

Ağaoğlu Tekstil işçileri

İşçiler Antalya'da Anteks fabrikasını işgal ettiler

Antalya Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Anteks Tekstil'de, işlerin kötü gitmesi gerekçesiyle geçen yılın Eylül ayında 1200 işçi işten atıldı. İşçilerin 5 aylık ücret ve kıdem tazminatından oluşan yaklaşık 22 milyon liralık alacakları ödenmedi. Haklarının gasp edilmesine tepki gösteren işçiler, bugüne kadar çeşitli eylemler yaptılar.

Fabrika idaresi, geçtiğimiz günlerde fabrikanın yeniden açılacağını ve işçilerin alacaklarının ödeneceğini duyurdu. Yapılan görüşmelerde hiçbir sözün yerine getirilmeyeceğini ve oyalandıklarını fark eden işçiler, 10 Mayıs'ta fabrikayı işgal ettiler. Fabrikanın girişine barikat kuran yaklaşık 200 işçi, haklarını alana dek işgali sürdüreceklərini ifade ediyorlar.

Ege Doğaltaş işçilerinin direnişi sürüyor

Genel Maden-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için 2 ay önce işten atılan Ege Doğaltaş ve Traverten işçileri, 24 Nisanda fabrikanın önünde direniş çadırı kurdular. Direnişçi işçilerin direnişine, Anneler Günü nedeniyle 10 Mayıs'ta işçilerin eşleri ve çocukları da fabrika önüne gelerek destek verdiler. Burada bir konuşma yapan Genel Maden-İş temsilcisi Kamil Gökçeoğlu patrona seslenerek, "Anayasal hakkımız olan sendikal örgütlenmeyi kabul et. Daha çok kâr ve sömürü için akla, mantığa ve hukuka aykırı davranmaktan vazgeç. Sendikal haklarımız kabul edilene kadar direnişimiz de-

Aliağa Belediyesi işçilerinin aileleri

Anteks işçileri

suç duyurusunda bulunacaklarını ifade eden Öner, iş mahkemesine de işe iade davası açacaklarını söyledi. İşçiler, sendikali olarak işlerine dönene kadar direnişlerini devam ettireceklerini ifade ediyorlar.

İzmir Aliağa Belediyesi'nde işçi kıyımı ve direniş

Aliağa Belediyesi'nin MHP'li Belediye Başkanı Serkan Acar, belediyenin bünyesinde 150 civarında fazla işçi olduğu gerekçesiyle 104 taşeron işçiyi 7 Mayıs'ta işten çıkardı. "Tasarruf" bahanesiyle yapılan işten çıkarmalara

tepki gösteren işçiler, direnişe geçtiler. Atılan işçiler belediye binasının karşısındaki Demokrasi Meydanı'nda imza topluyor. İşçi aileleriyle çocuklarıyla birlikte belediyeye ait Temizlik İşleri Müdürlüğü binasının kapısında oturma eylemi gerçekleştiriyor, çalışan işçilerin ve araçların girişine izin vermiyorlar. İşten çıkarılan işçiler, bir komite oluşturarak direnişlerini sürdürüyorlar. İşyerinden çıkmayan ve bekleyen işçiler, atılan işçilere ve ailelerine destek veriyor.

Zorlu Center işçileri haklarını mücadeleyle aldılar

Zorlu Center'da taşeron firmaya bağlı olarak çalışan işçiler, ücretlerinin düzensiz yatırılması, hak gaspları, işyerindeki baskılar ve ücretlerinin 2 aydır ödenmemesi üzerine 5 Mayıs'ta direnişe çıktılar. Asıl patron olan Zorlu Holding yöneticileriyle yapılan görüşmelerin ardından işçilere ücret alacakları, ihbar tazminatları ve ücretlere yapılan iyileştirme farklarının ödeneceği ifade edildi. Direniş işçilerin taleplerinin kabul edilmesi üzerine 10 Mayıs'ta sona erdi.

Adana ve Beşiktaş'ta PTT işçileri direnerek haklarını aldı

Adana'da Seyhan ve Yüreğir PTT dağıtım merkezlerinde taşeron firmaya bağlı olarak çalışan işçiler, ücretlerinin zamanında ödenmemesi üzerine 10 Mayıs'ta direnişe çıktılar. Aynı gün DİSK, Haber-Sen ve Eğitim-Sen yöneticilerinin katılımıyla PTT Baş Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. İşçilerin tepkisi üzerine taşeron firma patronu işçilerin ücretlerini banka hesaplarına yatırdı.

İstanbul Beşiktaş'ta ASĞÜN taşeronuna bağlı olarak çalışan PTT işçileri de ücretlerinin ödenmemesi üzerine iş bıraktılar. Patronun tehditlerine rağmen eylemlerine devam ettiler. İşçilerin kararlılığı karşısında geri adım atan taşeron patronu 2 saat sonra işçilerin ücretlerini hesaplarına yatırdı.

DHL'de toplu sözleşme imzalandı

DHL işçilerinin yaklaşık 2 yıldır devam eden sendikalaşma mücadelesi kazanımla sonuçlandı. 2200 işçi adına yürütülen ve 1 Ocak 2014-31 Aralık 2015 dönemini kapsayan toplu sözleşme, 21 Nisanda imzalandı. Sözleşmenin imzalanmasının ardından TÜMTİS bir açıklama yayınladı. Açıklamada işçilerin yüzde 90'ının onayıyla imzalanan toplu sözleşme ile sendikal nedenlerle işten çıkarılan işçilerden 25'inin geriye dönük 4 aylık ücretleri de ödenerek 1 Mayıs'tan itibaren işbaşı yapmalarının sağlandığı ifade edildi. 7 işçinin ise tüm çabalarına rağmen, kıdem ve sendikal tazminatları ödenerek işbaşı yapılmadığı belirtildi.

Açıklamaya göre, ücretler, toplam giydirilmiş net yüzde 32 ile 46 arasında arttırıldı; ikinci yıl içinse ücret artışı enflasyon oranı +2 puan olarak belirlendi. 750 taşeron işçi 1 Nisanda kadroya alındı ve ücretleri 1 Ocaktan itibaren kadrolu işçilerle eşit seviyeye getirildi. Toplu sözleşme ile beraber ücret artışı bu ücretlere de yansıtıldı. Sosyal yardımlarda artış sağlandı. DHL işçileri yılda 2 ikramiye, 350 lira yakacak yardımı alacaklar. Eğitim yardımı ise ilkörta-lise ve üniversite için 100-120-150 ve 200 lira olarak belirlendi. İşçiler 700 lira evlenme yardımı, 200 lira doğum yardımı, 500 lira ölüm yardımı haklarını elde ettiler. Ayrıca 9 lira olan yemek yardımı 12 liraya çıkarıldı. ■

DHL işçileri

Milyonlarca İşçi 1 Mayıs Alanlarında Taleplerini Haykırdı

Bangladeş'ten Fransa'ya, İspanya'dan Kamboçya'ya, Yunanistan'dan Çin'e kadar dünyanın pek çok ülkesinde milyonlarca işçi, uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta meydanlara çıkarak taleplerini haykırdı; patronların sömürü düzenine hayır dedi. Baskıya, sömürüye, işsizliğe, taşeronlaştırmaya, düşük ücretlere, uzun iş saatlerine, kemer sıkma politikalarına karşı taleplerini yükselten işçiler, iş kazaları adı altında yaşanan iş cinayetlerinin ve emperyalist savaşların da son bulmasını istediler.

Bangladeş: Binlerce işçi iş cinayetlerinin sorumlularının yargılanmasını talep etti

Tekstil işçileri başta olmak üzere on binlerce işçi, 1 Mayıs'ta Bangladeş sokaklarını doldurdu. İşçiler, çalışma koşullarının düzeltilmesini, gerekli güvenlik önlemlerinin alınarak iş kazalarının önüne geçilmesini ve iş cinayetlerinin tüm sorumlularının yargılanmasını talep ettiler. Ayrıca ucuz işgücü olarak görülen kadın tekstil işçileri de yürüyüş kollarında ön saflarda yer aldılar. Kadınlar, eşit işe eşit ücret taleplerini yükselttiler ve cinsiyet ayrımcılığına karşı çıktılar.

Geçen yıl Nisan ayında Rana Plaza iş merkezinin çökmesiyle 1100'ü aşkın işçi feci şekilde can vermiş ve binlercesi de yaralanmıştı. Belediye çürük bir yapı olan Rana binasının boşaltılması emrini vermesine rağmen, dünyaca ünlü tekstil markalarına üretim yapan beş fabrikanın bir arada bulunduğu bu yapı patronlar tarafından boşaltılmamış ve üretimin aksamaması uğruna işçiler göz göre göre ölüme gönderilmişlerdi. 1 Mayıs'ta, binlerce işçinin tek yürek, tek ses olup işçilerin katledilmesine neden olan Rana Plaza'nın sahibinin idamla yargılanmasını talep etmeleri oldukça anlamlıdır. İşçiler, taşıdıkları pankartlarla, dövizlerle öfkelerini dile getirdiler ve şöyle haykırdılar:

“Sohel Rana'nın İdamını İstiyoruz”, “İşyerlerinde Artık Ölmek İstemiyoruz!”

Hong Kong: İş saatleri kısaltılsın!

Binlerce işçi, iş saatlerinin kısaltılması ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle 1 Mayıs'ta gerçekleştirilen yürüyüşlere katıldı. İnşaat işçilerinden otobüs şoförlerine, açılara varıncaya dek pek çok sektörden işçi, bu taleplerle bir araya geldi.

Uzun yıllar önce dünyanın pek çok ülkesinde iş saatleri kısaltılmasına ve yasalar tarafından düzenlenmesine rağmen, Hong Kong'da böyle bir yasal düzenleme bulunmuyor. Hong Konglu işçiler, bugün hâlâ iş saatlerinin sınırlarının yasal olarak belirlenmesi için mücadele veriyorlar.

Kamboçya: Asgari ücret yükseltilsin!

Kamboçya'nın başkenti Punon Pen'de hükümet karşıtı gösterilerin merkezi olarak bilinen Özgürlük Parkı işçilere kapatıldı ve polis eylem yapan işçilere saldırdı. Asgari ücretin yükseltilmesi talebiyle Ocak ayında yapılan eylemlere de polis saldırmış ve hükümet işçilerin talebini karşılamamıştı. Polis, 1 Mayıs'ta yine işçilere vahşice saldırdı ve en az 5 işçi yaralandı. İşçiler tüm polis terörüne ve yasaklamalara rağmen 1 Mayıs'ta sokağa çıkarak ücretlerin

Yunanistan

İngiltere

yükseltilmesi talebini haykırdılar.

Filipinler: İşçiler ücretlerin yükseltilmesini talep ettiler

Manila'da bir yürüyüş gerçekleştiren binlerce işçi, düşük ücretleri ve çalışma koşullarını protesto etti. İşçiler, çalışma koşullarının kötüye gittiğini, kadrolu, uzun süreli sözleşmeyle çalışmanın yerini, kısa süreli çalışmanın ve taşeronlaştırmanın aldığını, bununla birlikte sosyal hakların da yok edildiğini ifade ettiler. Ayrıca işçiler, hükümetin yolsuzlukla mücadele ve yoksullara yardım programının başarısız olmasını da protesto ettiler. Filipin ekonomisi geçen yıl yaşanan tayfun felâketine rağmen yüzde 7 büyürken, bu ekonomiden işçilerin payına sefaletten başka bir şey düşmedi. Filipinler'de nüfusun yaklaşık üçte biri hâlâ yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

Malezya: İşçiler vergilerin yükseltilmesini protesto ettiler

Vergi artışlarının geçim sıkıntısını daha da artıracığını dile getiren Malezyalı on binlerce işçi, Kuala Lumpur merkezinde bir araya gelerek gıda ve hizmet alanında yapılan vergi artışlarını protesto etti. Hükümet, vergileri arttırarak bütçe açığını kapatmayı hedefliyor. Yakıt ve elektrik gibi sosyal yardımlarda yapılan kesintiler, vergi artışlarıyla birlikte işçi ve emekçi halkın sırtına yeni yükler yüklüyor. İşçiler, yeni vergilerin sadece hükümet yandaşlarını zenginleştirdiğini söylüyorlar.

Yunanistan: İşçiler kemer sıkma politikalarını protesto ettiler

Binlerce işçi Atina'da hükümetin kemer sıkma politikalarını, kamu harcamalarındaki ve ücretlerdeki kesintileri, işten atma saldırılarını protesto etti. İşsizlik oranının yüzde 30'a çıktığı ülkede, işçiler sorumlunun hükümet ve patronlar olduğunu ifade ediyorlar. Ayrıca 1 Mayıs'ta

gerçekleştirilen feribot ve demiryolu taşımacılığındaki 24 saatlik grev, tüm ülkeyi etkiledi ve bir kez daha işçilerin gücünü ortaya koydu.

Fransa: İşçiler hükümetin politikalarını protesto ettiler

Fransa'da bir liman kenti olan Marsilya'da binlerce işçi, adı "sosyalist" fakat gerçekte patronların hizmetinde olan iktidardaki Sosyalist Parti'yi ve Cumhurbaşkanı Francois Hollande'ı protesto etti. İşçiler kamu harcamalarındaki ve ücretlerdeki kesintilere karşı da tepkilerini dile getirdiler

Yine başkent Paris'te bir araya gelen binlerce işçi, taşıdıkları dövizler ve sloganlarla hükümetin politikalarına duydukları öfkeyi haykırdı. İşçiler şöyle diyordu: "Zenginlerin Hükümeti Zenginler İçindir!", "Hükümet Halkı Aldatıyor!"

Avusturya'da 1 Mayıs

1 Mayıs Avusturya'nın başkenti Viyana'da da kutlandı. Şehir merkezini çevreleyen Ring Caddesi üzerinde Devlet Opera binası ile Parlamento arasında kalan geleneksel güzergâhı dolduran binlerce yerli ve göçmen işçi, bayrak, döviz ve flamalarıyla 1 Mayıs'ı coşkuyla kutladılar. Çeşitli etnik gruplar da kendi özgün kıyafet, dans ve müzikleriyle kutlamalara ayrı bir zenginlik kattılar.

İngiltere: Kemer sıkma programlarına hayır!

Londra'daki Trafalgar Meydanı'nda bir araya gelen binlerce işçi, hükümetin kemer sıkma programını protesto etti. Hükümet sağlık, eğitim ve engelli yardımı gibi birçok alanda kesintiler ve kemer sıkma politikalarını devreye sokmuş bulunuyor. Kentin farklı bölgelerinde toplanarak miting alanına yürüyen işçiler, taleplerini dile getirdiler ve hükümet karşıtı sloganlar attılar. ■

Fransa

Malezya

Filipinler

ÜİD-DER'le 1 Mayıs Coşkusunu Yaşayan İşçiler Anlatıyor!

“Ücretler Yükseltilsin, İş Saatleri Kısaltılsın!” kampanyasıyla 1 Mayıs’a hazırlanan ÜİD-DER, 1 Mayıs’ta bir sanayi kenti olan Gebze’deydi. Bu seneki 1 Mayıs kutlamasının özel bir anlamı da vardı ÜİD-DER’li işçiler için. Çünkü Gebze’deki kutlamaları ÜİD-DER Gebze temsilciliği diğer emek örgütleriyle birlikte düzenledi. Sabahdan itibaren toplanma alanında yerini alan ÜİD-DER’li işçiler, kitlesel, disiplinli ve kıpkızıl bir kortej oluşturdular. Pek çok sektörden işçi, eşleri ve çocuklarıyla, küçücük bebekleriyle ÜİD-DER kortejinde yerlerini aldılar ve alana yürüdüler. ÜİD-DER’in coşkulu korteji, sloganlarıyla Gebze sokaklarını inletti. Aşağıda ÜİD-DER’le birlikte yürüyen işçilerin anlattıklarını derledik. Anlatılar, işçilerin birlikte, disiplinli ve coşkulu bir şekilde yürümesinin onlara nasıl moral verdiğini ve sınıflarının gücünün farkına nasıl vardıklarını gözler önüne seriyor.

Kadın işçi: Örgütlü, disiplinli bir şekilde burada olduğumuz için çok mutluyum. Hep birlikte, amacımız için buradayız, çocuğumla, arkadaşarımla burada olduğum için çok mutluyum. Çünkü burada mücadelemizi sürdürüyoruz. 1 Mayıs’a iş saatleri kısaltılsın, işçi ücretleri yükseltisin talebiyle geldim. Çocuklarımız için işyerine kreş istiyoruz; işyerlerinde kadınları ezmesinler istiyoruz; Alevi-Sünni ayrımı yapılmasın istiyoruz! Biz örgütlüyken, birlikteyken, kenetlenmişken güçlüyüz. İsteklerimizi evde oturarak değil, beraber haykırarak dile getirebilir ve gerçekleştirebiliriz.

Kadın işçi: Adım Özlem, ilk defa katılıyorum 1 Mayıs’a. 1 Mayıs’ın ne kadar direngen olduğunu ne kadar sağlam olduğunu burada görebilmiş oldum. Çocuğumla, eşimle geldim. Bütün dostlarımı, arkadaşarımla, ailemi çağırıyorum buraya, herkesi 1 Mayıs’a davet ediyorum. ÜİD-DER’i çok ama çok takdir ediyorum. Arkadaşarımla sayesinde ÜİD-DER’e üye olduk. Lütfen herkes katılsın. ÜİD-DER gerçekten çok büyük bir dernek olmuş. Barış, huzur, çocuklarımız için bu meydanlardayız. İlk defa geldim, ilk defa çok güzel

duygular içerisindeyim, başarılarınızın devamını diliyorum, arkanızdayım!

Erkek işçi: Üç senedir ÜİD-DER ile 1 Mayıs’a katılıyorum. Bu bizim bayramımız, kutlamalıyız! Çok güzel gidiyor her şey. Burada hep beraber olursak bütün yasakları aşabiliriz. Ücretlerin yükseltilmesini, iş saatlerinin kısaltılmasını ben de istiyorum. Onun için buradayım.

Erkek işçi: Burada işçi haklarını öğrenmiş, bilinçlenmiş oldum. Ben dernek üyesi değilim; bugün ilk defa aranızda oldum ve bilmediklerimi öğrendiğim için mutlu oldum, teşekkür ederim. 1 Mayıs’a ilk defa katılıyorum, ilk defa işçilerin sesinin bu kadar yüksek çıktığını görüyorum. Birlik olunca sesimizi duyurabiliyormuşuz. Ne mutlu bize! Ücretlerimizi alamıyoruz. Fazla mesailerimiz tazminatlarla dâhil edilmiyor. Hafta sonları da çalışıyoruz, normal yevmiye alıyoruz. Akşam mesailerimizin farkı da ödenmiyor. Bayağı kesinti oluyor. Sesimizi duyurmak için geldik. Ücretlerimiz artsın diye, sesimiz duyulsun diye buradayız.

Kadın işçi: Gerçekten çok mutluyum! Ben 4-5 senedir ÜİD-DER’le birlikte 1 Mayıs’a katılıyorum. Gebze bir işçi

kenti; burada işçilerle birlikte olmak bambaşka bir şey... Burada kendi gücümün farkına varıyorum. O kadar çok sıkıntımız var ki: Çalışma şartlarımız gittikçe daha da ağırlaşıyor. Esnek çalışma yaygınlaşmış durumda. Taşeronlaştırma aldı başını gidiyor. Ben de önceden taşeronda çalışıyordum. Fazla mesailerle çalışıyoruz ve karşılığı ödenmiyor. 1 Mayıs alanları patronlara gücümüzü gösterebildiğimiz alanlardır. Ben Hacettepe Hastanesi'nde bir direniş yaşadım. ÜİD-DER'li bir işçi olarak yaşadım bu direnişi. Ben şanslıydım çünkü örgütlüydüm. Daha önce 1 Mayıs'a katılmamış olan tüm arkadaşlara diyorum ki biz haklarımızı ancak bu alanlarda bir araya gelerek, örgütlenerek alacağız!

Erkek işçi: Ben ilk defa katılıyorum. Buraya hasta hasta geldim ama çok memnunum; herkes coşkulu, insanlar mutlu. Her zaman böyle olması gerekiyor. Alanların buna uygun olması, polis şiddeti olmaması gerekiyor. Şu an burası gerçekten çok güzel. Hasta olmama rağmen çok duygulandım. Sanatçılarımız da işçi arkadaşlarımız da çok güzel. İşçiler birlik olmuyor diyorlar ama biz buradayız işte. İnanıyorum ki ileriki yıllarda çok daha güçlü olacağız. Patronları yeneceğimize eminim ben. Konuşmakta bile zorluk çekiyorum ama gerçekten çok güzel bir duygu. Bugün tüm sıkıntılarımı unuttum. Ben buradan gittiğimde bütün arkadaşlarıma burayı anlatacağım; bu duyguları onlarla paylaşacağım.

Kadın işçi: Ben ilk defa katılıyorum, çok mutluyum ve ÜİD-DER'le olduğum için gururluyum. Herkesin bu duyguyu tatmasını istiyorum. Ben bir kadın işçi olarak, çocuklarım için kreş istiyorum. Fabrikaların sesimizi duymasını istiyorum. Bizlere saygı duyulmasını istiyorum; kadınlar olarak aşağılanıyoruz. Herkesin buna sesini yükseltmesini istiyorum. Burada olduğum için çok mutluyum. Bir daha olursa yine katılacağım. Ben ÜİD-DER'le tanıştığım dan beri arkadaşlarımla getiriyorum. ÜİD-DER'li olmaktan mutluyum. Eğer haklarımızı savunmazsak bizi daha çok ezerler. Ücretlerin yükseltilmesini ve iş saatlerinin kısaltılmasını istiyorum. Kendimize de zaman ayırmak istiyorum; artık yorulduk bu kadar çalışmaktan!

Erkek işçi: Daha önce örgütlü olarak değil, bireysel olarak katılmıştım. ÜİD-DER ile katılmak bir ayrıcalık, daha heyecan verici ve güzel. Ücretler yükseltsin, iş saatleri kısaltılsın hedefiyle bugün buraya geldik ve hükümetin sesimizi duymasını istiyoruz.

Erkek işçi: Gebze bir işçi kenti; aynı zamanda işçiler için bir cehennem! Asgari ücret 800 lira ve devlet 4 kişilik bir ailenin nasıl geçineceğini kendi belirliyor. İşçilerin geleceği patronların iki dudağı arasında. Asgari ücretin asgari ihtiyaçlarımızı karşılayacak seviyeye gelmesi talebiyle buradayız. İşçi örgütlerinin ve sendikaların Gebze gibi bir işçi kentini 1 Mayıs'ta terk etmelerini kınıyorum. 1 Mayıs'ın gerçekten işçi sınıfına yakışır bir şekilde kutlandığını burada görüyorum. Burada en doğru şekilde kutlandığına inanıyorum. Mutluyum, iyi bir coşku var; gelecek güzel günlerin bizi beklediğinin sevincini yaşıyorum.

Erkek işçi: Gebze emeğin başkenti, Türkiye sanayisinin kalbi burada atıyor. Sendikalar burayı yalnız bıraktılar. Petrol-İş'e bağlı bir işçiyim. Petrol-İş Sendikası'nın Kadıköy kararını kınıyorum. Onlara inat biz Gebze Meydanı'nı dolduruyoruz. Sömürü çarklarının arasında, burada eziliyor, sömürülüyorsak, Gebze'de çığlığımızın duyulmasını önemsiyoruz. Taşeron ve esnek çalışma burada çok yaygın. Patronlar ağır çalışma koşullarını dayatıyorlar. Düşük ücretlere, iş cinayetlerine karşı çıkmalıyız. Sadece Mart ayında 112 işçi iş cinayetlerinde katledildi. Taleplerimizi burada dile getirebiliyorum, bunun için çok mutluyum.

Erkek işçi: Öncelikle böyle bir kutlama yaptığınız için size teşekkür ediyorum. Adım Recep, taşeronda çalışan bir işçiyim. Bugün 846 lira olan asgari ücrete çalışıyorum. Taşeronda çalışan bütün işçilerin buradan sesi olmak istiyorum. Bu köleliği kabul etmiyoruz! Bu yüzden 1 Mayıs'ta alanlardayız. 1977'de Taksim'de kaybettiğimiz bütün işçi arkadaşlarımızı saygıyla anıyoruz. Ayrıca onların mücadelesini yükselteceğimize buradan söz veriyoruz. ■

Ev İşi Sadece Kadının İşi Olmasın!

Yaşadığımız kapitalist düzen, patronların, sermayelerini büyütme için işçileri sömürmesi üzerine kuruludur. Bu düzende kadınıyla erkeğiyle işçilere reva görülen şey patronların sermayesi büyüsün diye çalışmak, çalışmak, çalışmaktır. Bu yıpratıcı ve bıktırıcı çalışmaya katlanmak zorundadır işçiler. Yoksa hayatlarını devam ettiremez, geçimlerini sağlayamaz, evlatlarına bakamazlar. Adına kapitalizm denen bu sömürü düzeni insanları işte böyle iki sınıfa bölmüştür: İşçiler ölesiye çalışıp sefalet çekerken, patronlar işçilerin emeğine el koyar ve zenginliklerine zenginlik katarlar.

Onca uzun saatler çalışmak işçilerin en temel ihtiyaçlarını karşılamak için bile yeterli zaman bırakmaz. Yemek, temizlik, çocuk bakımı gibi işler işçi ailesinin sırtında büyük bir yük oluşturur. Ne yazık ki bu işlerin tümü geleneksel olarak kadınların görevi olarak görülür. Bu toplumda kadına biçilen bir rol vardır: Kadın, evin tüm işinden sorumludur; yemek yapar, çocuk doğurur, temizlik yapar. Kadın çalışsa da çalışmasa da sanki bu işler onun doğal vazifeleriymiş gibi algılanır. Böyle bir işbölümü emekçi kadının hayatını iyice zorlaştırır, ezilmişliğini ikiye katlar.

İşçi kadın sabah erkenden kalkıp işe koyulur. Akşama kadar işyerinde erkeklerle aynı işleri yapar. Patron posasını çıkartana kadar çalıştırır. Paydos edip eve geldiğinde bir mesai daha başlar. Yemek, bulaşık, çamaşır, temizlik, çocuklarla ilgilenme derken vakit geçer. Dinlenmek için zaman bulamaz. Artık tek yapabileceği ertesi gün işe gidebilmek için uyumaktır.

Bir işçi kadın bu durum için şunları söylüyor: “Çok uzun saatler çalışıyoruz. Eve geldiğimizde mesai ne yazık ki bitmiyor. Akşam evde de işler bizi bekliyor. Bu durum ise bizim psikolojimizi bozuyor. Dinlenemiyoruz, ailemize vakit ayıramıyoruz. Çalışmadığımızda kira, gıda, çocukların okul masraflarını karşılayamıyoruz, mecburuz, bir kişinin çalışması yetmiyor.”

Evde çalışan kadın da sabah erkenden kalkar. Çocuklara ve eşe kahvaltı hazırlar. Onları işine ve okuluna yoldandıktan sonra, gün içindeki maraton başlar. Evin temizliği, bulaşık, çamaşır, alışveriş, faturaları ödemek, yemek yapmak, çocuklarla ilgilenmek gibi işler onu bekler. Bu maraton her gün böyle devam eder.

Emekçi kadınlar, çocuğun bakımından yetiştirilmesine kadar büyük bir emek harcarlar. Evdeki işlerin tüm sorumluluğu onların sırtlarındadır. Fakat kadınların bütün bu işleri yapmak için harcadıkları emek sanki yokmuş gibi görünür. Bu durum kadınların kendilerini verimsiz, işe yaramaz ve toplumdan dışlanmış hissetmelerine neden olur.

Oysa çalışan kadın için de, evde çalışan kadın için de bu işler çok daha kolay hale getirilebilir. Öncelikle ev işlerinin ve çocuk bakımının tüm yükünün kadının sırtına yıkılması engellenmelidir. İşçi aileleri ve emekçi kadınlar

Her mahalleye ortak yemekhaneler ve çamaşırhaneler kurulmalıdır. İşçiler ihtiyaçlarını burada ücretsiz karşılamalıdır. Çocuklar için her mahalleye, her işyerine kreş kurulmalıdır. Her yaşta çocuk için sağlıklı, kapsamlı ve eğitici kreşler kurulmalıdır. Kreşler yaş sınırlaması olmadan günün her saati hizmet vermelidir. Ücretsiz ve kaliteli kreşler olmalıdır. Bu hizmetlerin tümünü devlet ücretsiz olarak vermelidir.

bu işleri tek başlarına sırtlanmak zorunda bırakılmamalıdır. Tüm zenginlikleri üreten işçilerin kendilerine zaman ayırabilmesi için iş saatlerinin kısaltılmasının yanı sıra ev işleri ve çocuk bakımı toplumsallaştırılmalıdır.

Her mahalleye ortak yemekhaneler ve çamaşırhaneler kurulmalıdır. İşçiler ihtiyaçlarını burada ücretsiz karşılamalıdır. Çocuklar için her mahalleye, her işyerine kreş kurulmalıdır. Her yaşta çocuk için sağlıklı, kapsamlı ve eğitici kreşler kurulmalıdır. Kreşler yaş sınırlaması olmadan günün her saati hizmet vermelidir. Ücretsiz ve kaliteli kreşler olmalıdır. Bu hizmetlerin tümünü devlet ücretsiz olarak vermelidir.

Biz işçiler kadınıyla, erkeğiyle gece gündüz demeden çalışıyor, üretiyoruz. Aldığımız ücretten, yaptığımız alışverişe kadar her şey için devlete vergi ödüyoruz.

Ürettiklerimizin patronların serveti olarak birikmesini değil tüm toplumun ihtiyaçları için kullanılmasını istiyoruz.

Kadınıyla, erkeğiyle bu taleplerin hayata geçirilebilmesi için her alanda örgütlenmeli ve hakkımız olanı almak için mücadele etmeliyiz. ■

Direnişçi Punto İşçilerinden Mektup

Merhaba işçi kardeşlerimiz! Punto Deri'de 288 gün boyunca sürdürdüğümüz direniş, işçi sınıfının bir kavgasıdır. Zeytinburnu'nda güvencesiz, kuralsız çalışma düzenine karşı bir başkaldırıdır bizim mücadelemiz! Basın açıklamaları, yürüyüşler, protesto eylemleri ve yargıda yürüyen mücadele dolu 288 günlük süreç, bize hem bilgi anlamında çok şey kattı, hem de çalışma koşullarımız iyileşti. Deri piyasasında; işçi bordrolarının gerçek ücretlere göre düzenlenmesinde, yıllık izinlerin düzenlenmesinde, çalışma saatlerinin düzeltilmesinde direnişimizin anlamlı katkıları oldu. Bu mücadeleyle amacımız, sendikayı işyerine sokmak, güvenceli çalışmayı da kazanabilmektir. Sınıfsal anlamda örgütlenme ve mücadele etme iradesi gösterebilmemiz başarıdır.

Mücadele etmeden hiçbir şey elde edilemez. Bu kadar haksızlığın yaşandığı deri piyasasında çok daha fazla mücadele edilmesi gerekiyor. 5 patron bir araya gelip hakkımızda karar verebiliyor. Bizler örgütlü olmadan, bir araya gelmeden bir şey elde edemeyiz. Her Aralık ayında patronlar birleşip zam oranını belirliyorlar. Buna boyun mu eğecektik? Hayır! Patronun tüm oyunlarını ve bizleri bölme çabalarını boşa çıkardık. İşçiler olarak birleştik, mücadele ettik.

Bu mücadelede yer alan işçilerin farklı etnik kimlikleri, farklı inançları, farklı siyasal düşünceleri vardı. Mücadelemiz bu farklılıklara sahip olan işçilerin, sınıf çıkarları temelinde birleşebileceğini bir kez daha göstermiştir.

Deri işçisi kardeşlerimiz, Zeytinburnu koca bir işçi havzasıdır. Bu havzada 10 bin deri işçisi ekmeğini kazanıyor. Bizler artık bir araya gelmenin yollarını bulmalıyız. Punto Deri daha başlangıçtır: Yargı süreçlerini kazandık, resmi tatilleri kazandık, direniş boyunca gece 22.00, 23.00'lara kadar süren fazla mesailer kaldırıldı. Kararlı olmayan insanlar zaten böyle bir direnişe kalkışamazdı. Geçmişte patron karşısında hep boynumuz büküktü. Birleştik, örgütlendik ve böylece dik durabilmeyi öğrendik. Özgüvenimizi ve kendimize saygımızı kazandık. Patron, 2006 yılında zam istediler diye 1 saat içinde 30 işçiyi işten çı-

kartmıştı. Bizim sürecimizde ise patron, sendikacı bir işçiyi sendikadan istifa ettirerek işten çıkarabilmek için aylarca uğraşmak zorunda kaldı. Sendikacı olarak işten çıkardığı her işçi ise iş mahkemesinde 16 brüt maaş tutarında tazminat kazandı. Üstelik düşük gösterilen sahte bordrolar üzerinden değil, gerçek ücretler üzerinden.

Direnışte yer alan her birimiz uzun yıllardır deri işinde çalışıyoruz. Sendikalaşma mücadelesine girişerek işçilik yaşamımızın en doğru adımını attık. Direnişimiz boyunca pek çok etkinliğe katıldık. Yüzlerce insan karşısında konuşmayı, kendimizi ifade etmeyi öğrendik. Tüm bu yaşadıklarımızı bizim için çok önemli ve değerliydi.

Kardeşler, Punto Deri fabrikası önündeki fiili direnişimizi bitiriyoruz, ancak sınıf mücadelemiz devam edecek. Deri işçileri her düzeyde örgütlenmelidir. Sadece Zeytinburnu'nda 10 bin deri işçisi var. Herkesi birleştirecek kurumlar oluşturmak zorundayız. Örgütsüz işçi hiçbir şeydir. Mücadele sürecinde çok güzel şeyler yaşadık. Mücadele eden işçiler olarak din, dil, ırk, mezhep ayrımlarını tamamen ortadan kaldırdık. Kararlı mücadelemiz hepimizi kardeşleştirdi. Direniş boyunca ailemize hiç olmadığı kadar zaman ayırabildik, eş ve çocuklarımız mücadelenin ilk kazananlarıydı. Etrafımızdaki insanların takdirini kazandık, pek çok dost kurumla tanıştık. ÜİD-DER de bunlardan biriydi. ÜİD-DER (Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği) ailesi ile tanışmış olmamız başka bir kazanımdır. Çıkarısız, menfaatsiz olarak yanımızda olan insanlarla tanışmış olmamız başlı başına bir kazanımdır. Kimlerin sömürünün, haksızlığın karşısında olduğunu daha net gördük.

Mücadelemize destek olan tüm kişi ve kurumlara teşekkür ederiz. Zeytinburnu'ndaki deri işçilerine ve tüm sınıf kardeşlerimize çağrımız şudur: Biz direniş okulundan mezun olduk; tüm sınıf kardeşlerimizi yeni mücadeleler için bizimle iletişime geçmeye ve deneyimlerimizi paylaşmaya çağırıyoruz. Önümüzdeki dönemde gerçekleşecek mücadeleler daha deneyimli ve daha örgütlü olacak, sınıfımızın mücadele bayrağı çok daha ileriye taşınacaktır! ■

Taşeron PTT İşçilerinden Mektup

■ Bir grup taşeron PTT işçisi

Merhaba arkadaşlar!
Biz PTT'de taşeron bir firma olan Asgün'de çalışan işçileriz. PTT bizi kısa süreli sözleşmelerle farklı firmalara ihale vererek çalıştırıyor. Aksam paydos saati işten çıkarılıp, sabah iş başı saatinde işe giriş yapılarak, yani gerçekte hiç işten çıkarılmadan, düzmece bir ihale ile, yıllardır senelik izin ve kıdem tazminatı hakkımız gasp edilerek çalışıyoruz. Tabii ki bu sırada ihalelere giren birkaç şirketten biri olan Asgün firmasıyla da tanışmış olduk. İki sözleşme önce maaşlarımızın geç ödenmesi ya da hiç ödenmemesi gibi sorunlar yaşadığımız bu firma nasıl oluyorsa tüm yöneticilerin ve biz postacıların memnun olmamasına rağmen tekrar ihaleyi aldı ve bizim geçici patronumuz oldu. Patronumuz olduğu ilk ayda da maaşımızı geciktirdi. Bizler kadrolu işçi arkadaşlarımızla aynı işi yapmamıza rağmen ancak onların yarısı kadar ücret alıyoruz ve faydalandıkları pek çok sosyal haktan da faydalanamıyoruz. Bu nedenle zaten zoru zoruna getirdiğimiz aybaşında, maaşımız da ödenmeyince, hepimiz çok öfkelenedik. Geçmişte yaşadıklarımızdan öğrendiklerimizle hemen önlem almak için, iş bırakmaya karar verdik ve kapının önüne çıktık. Çünkü artık şunu biliyoruz:

ÜİD-DER'le İlk 1 Mayıs

■ Sefaköy'den ÜİD-DER'li bir işçi

Ben Diyarbakır'dan İstanbul'a geçen sene geldim. Buraya gelmeden önce hiçbir şeyin farkında değildim. İstanbul'a geldikten kısa bir süre sonra ÜİD-DER'li arkadaşlarla iş kazalarına, meslek hastalıklarına ve iş cinayetlerine karşı topladıkları imza standında tanıştım. ÜİD-DER'li arkadaşlarla hayatın zorluklarının asıl sebeplerinin patronlar sınıfının kâr hırsı olduğu konusunda yaptığımız konuşmalar çok dikkatimi çekmişti. Hayata dair hiçbir şey bilmediğim farkına varmıştım. Alınmayan önlemler yüzünden işçilerin iş kazalarında hayatını yitirmesi, işçilerin uzun iş saatlerinden dolayı yorgun düşmeleri ve sevdiklerini görememeleri, çocuk işçilerin çalıştırılması, açıklık sınırının altında olan asgari ücretle çalışmaya mecbur bırakılmaları canımı çok sıkıyordu. Canımı sıkıyan tüm bu konulara karşı ÜİD-DER'in bir şeyler yapması beni de mücadeleye sevk etti ve ÜİD-DER'in çalışmalarına katılmaya başladım. ÜİD-DER'le tanışmamdan bu yana her türlü faaliyetine imkânım ve zamanım yettiğince katılmaya başladım.

Ben daha asgari ücretin neye göre hesaplandığını bilmiyordum. Kıdem tazminatının ne olduğunu dahi bilmiyordum. ÜİD-DER bana bu gibi haklarımızı öğretti. Daha önceden yaşadığımız hayatın kaderimiz olduğunu düşünürdüm. Ölen bir işçi için yazık oldu deyip geçerdim. Derneğimiz sayesinde bize kader diye yutturulan şeyin aslında patronlar tarafından bize dayatılmış olduğunu ve bunu değiştirecek olanın biz işçiler olduğunu anladım. Dayanışmanın ne olduğunu öğrendim. Biz ÜİD-DER'liler yılın 365 günü çalışıyoruz. Bu sene de 1 Mayıs için işçi

bir hakkımızı almak istiyorsak bunu ancak birlikte iş bırakarak alabiliriz. Öyle de oldu. Biz kapının önüne çıkınca o ana kadar bizi dikkate almayan yöneticiler orayı burayı aramaya başladılar ve bize "maaşlarınız yatırıldı ama bankadan daha hesaplarınıza düşmemiştir" dediler. Biz de bu açıklama üzerine kendi aramızda konuşarak ertesi gün yatmış olmasa tekrar çalışmayız diye anlaşarak işimizin başına geçtik. Ama bu kadarı bile bize bir araya geldiğimizde ne kadar güçlü olduğumuzu göstermiş oldu.

Elbette yeterli değil. Biz PTT taşeron çalışanları, ne yapacağını bilen, ortak akılla hareket eden, daha güçlü bir birlik oluşturmamız. Önümüzde sendikalı olmak gibi bir hedef var. Sendikamızın daha güçlü olabilmesi, hakkımızı arama konusunda bize yardımcı olması için bu süreçte neler yapmamız gerektiğini öğrenmeli ve bu öğrendiklerimizi hayata geçirebilmek için birlik olmalıyız. Çünkü ancak birlik olursak güçlü oluruz. ÜİD-DER'e bu sıkıntılarımızı ve isteklerimizi postacı arkadaşlarımıza duyurma sansı verdiği için teşekkür ediyoruz. İŞÇİLERİN BİRLİK OLMA YOLUNDA attığı adımlar ve gösterdiği kılavuzluk için de ayrıca teşekkür ediyoruz. Hepimize iyi çalışmalar. Ama bu sefer kendimiz için çalışmak üzere kolay gelsin.

Birleşen İşçiler Yenilmezler!

sınıfının taleplerini dile getirerek faaliyetlerimizi yürütüp, yağmur çamur demeden sabırla çalıştık. Ben geçen sene 1 Mayıs'a memlekette olduğum için katılamamıştım. Ve katılamamanın üzüntüsünü yaşamıştım. Ama bu yıl ilk defa ÜİD-DER'le 1 Mayıs'a katıldım. Bir işçi kenti olan Gebze'de katıldığımız 1 Mayıs'ta biz bir aile gibiydik. Gebze'ye giderken otobüslerde sloganlarımızı çalıştık, işçi türkülerimizi söyledik. Onlarca işçi benim gibi ilk defa 1 Mayıs'a katılmıştı. Aramızda yeni arkadaşlarımızı görmek beni çok mutlu etmişti.

Gebze'ye geldiğimizde uzun, disiplinli, coşkulu bir kortej oluşturduk. Taleplerimizi haykırıyorduk, haykırışlarımız Gebze'yi inletiyordu. Ellerimiz yumruk yumruk marşlar söylüyor, sloganlarımızla yürüyorduk. Alana vardığımızda işçi sınıfının sorunlarıyla ilgili konuşmaları dikkatlice dinledik. Kol kola omuz omuza halaylar çektik. Bir kez daha işçiler olarak kardeşleştik. 1 Mayıs programı bitip dönüş yoluna geçtiğimizde dağılmadan kortej halinde yürüdük. Gebzeli emekçiler balkonlarından bizleri desteklediklerini alkışlarıyla gösteriyordu. Üzerimizde 1 Mayıs'ın tatlı yorgunluğuyla evlerimize dönerken verdiğimiz emeğin karşılığını aldığımızı görmenin mutluluğu içinde işçi sınıfının mücadelesinin er ya da geç başarıya ulaşacağını düşünüyordum.

Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

1 Mayıs'ta UID-DER'le Alanlardaydık

■ Kırac'tan bir işçi

UID-DER'le geçen sene 1 Mayıs'ta tanışmıştım. Bu zaman içinde elimden geldiği kadar derneğimizin çalışmalarına katılıp sınıf mücadelesindeki yerimi aldım. Bu seneki 1 Mayıs benim için daha önemli bir hal almıştı. Öncelikle alanda sınıf bilinci ve örgütlülüğün önemini kavramış, örgütlü bir işçi olarak bulunacaktım. Gebze'deki 1 Mayıs'ın sorumluluğunu üyesi bulunduğum derneğimizin alması, ayrıca bizlere de vermiş olduğu sorumluluk beni daha da heyecanlandırmıştı.

Diğer bölgelerdeki arkadaşlarımız gibi bizler de 1 Mayıs öncesi yoğun bir çalışma yürüttük. Fabrikaları ziyaret ettik, mahallelerde stantlar kurduk, derneğimizde etkinlik yapıp 1 Mayıs'ın önemini, işçi sınıfı için ne anlama geldiğini anlattık. 1 Mayıs günü de bu bilinçle hem kendimiz hem de davet ettiğimiz arkadaşlarımızla birlikte işçi kortejindeki yerimizi aldık. Gebze sokakları bir anda kızıla boyandı. İşçi Dayanışması bültenimizin dağıtımında görev aldığım için çevreden bizim kortejimizi seyreden işçi-emekçi kardeşlerimizle çok güzel sohbetler etme fırsatım oldu. Birçok işçi kardeşimiz bizimle yürümek istedi, bazılarını da biz davet ettik. Uzun uzun sohbetler yaptık, ortak sorunlarımızı paylaştık. Esnafın, evlerinin balkonundan bizleri seyreden ailelerin coşkumuza ortak olmaları, bizlere eşlik edip alkışlamaları hepimizi sevindirdi. Disiplinimiz, coşkumuz, anlamlı taleplerimizi binlerce işçinin bir ağızdan haykırması ve yoğunluğu işçi-emekçilerin oluşturması, 1 Mayıs'ı ne kadar doğru bir şekilde kutladığımızı bizlere gösterdi. UID-DER'e işçilere sahip çıkarak bizlere böyle güzel bir gün yaşattığı için teşekkür ederim.

İlk 1 Mayıs'ım

■ Sincan Organize Sanayi Bölgesinden bir metal işçisi

Merhaba sevgili işçi ve emekçi kardeşlerim. Ben Sincan Organize'deki bir fabrikada çalışıyorum. Yaklaşık 6 ay önce derneğimiz UID-DER'le tanıştım. Bu zamana kadar birçok dernekle iletişim halindeydim ancak hiçbiri istediğim gibi değildi. İçimdeki hislerimi, taleplerimi dile getirmiyordu. Bu yaşadığım şehirde tek başıma kaldığımı zannediyordum. Sonunda derneğimiz UID-DER'le tanıştım ve taleplerim için mücadele eden işçi kardeşlerimin de olduğunu öğrendim.

Bu 6 aylık zaman zarfında derneğimizin faaliyetlerine katıldım ve gerçekten doğru yerde olduğumu anladım. Derneğimiz UID-DER sayesinde ilk kez 1 Mayıs'a katıldım. Önceleri 1 Mayıs dediklerinde, birileri alanda sadece bağıyorlar, coplarını yiyorlar, evlerine dönüyorlar diye düşünürdüm. Daha doğrusu bize medya ne gösterirse ben de ona inanırdım. Ancak 1 Mayıs'ın medyanın bize algılatmak istediği gibi bir şey olmadığını katıldıktan sonra anladım. İşçilerin hak ve talepleri için alanlara çıktıkları bir gün olduğunu gördüm. 1 Mayıs alanında derneğimizle yürüyen işçi ve emekçi kardeşlerimizle o gün tek vücut, tek ses olduk. Benim için unutulmaz bir gün olmuştu. Bundan sonra her zaman gücümün yettiği kadar derneğimizin ve işçi kardeşlerimin yanında olacağım. Saygılarımla.

Biz Bir Bütünüz

■ Sarıgazi'den bir kadın işçi

Merhaba dostlar. Ben matbaa sektöründe çalışan bir işçiyim. Yaptığımız işler birçok işlemden geçerek çeşitli fabrikalardaki işçi kardeşlerime ulaşıyor. İş gereği bir iki kez o fabrikalara gittiğimde, yaptığımız işlerin işçi kardeşlerimin elinden geçtiğini gördüğümde heyecanlanmıştım. Çünkü işçi kardeşimle bir bütün olduğumuzu bilmenin ötesinde yaşayarak, hissederek görmenin güzelliğine ulaşmıştım. Fabrikalarımızda kadın-erkek, Alevi-Sünni, Kürt-Türk demeden patron bizleri üzüm gibi eziyorsa, hepimiz alinterimizi akıtıyorsak, patron tarafından aynı haksızlıklara uğruyorsak bu bir bütün olduğumuzun göstergesidir. Biz işçiler bir sınıf olduğumuzun farkına varmadıkça, birlik ve dayanışmayı sağlamadıkça patronların uyguladıkları böl-parçala-yönet politikasına dur dememiz çok daha zor olacaktır.

İşte bu bilinçle, UID-DER'li bir işçi olarak 1 Mayıs'a katıldım. UID-DER'li işçiler olarak, fabrikalarımızdan örgütlü bir şekilde çıkıp alanlarda bir bütün olduğumuzu patronlar sınıfına göstermenin haklı gururunu yaşadık. Fabrikalarımızda çalışırken, yeteri kadar göremediğimiz, hissedemediğimiz o bütünlüğümüzü alanlarda görüp, hissetme şansına sahip olmanın onurunu yaşadık. Bu onuru ve gururu yaşatan, aynı zamanda, alanda da ev sahipliği yapan UID-DER'e sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum.

İstiyorum ki aynı duyguları işçi kardeşlerimiz ile hep birlikte yaşayalım. Sonraki 1 Mayıslarda, mücadele alanlarında bir arada olalım. İşçi kardeş, emeğini emeklerimizin yanına kat ve fabrikalardan alanlara taleplerimizi haykırmaya gel, sen de bir adım at. HAYDİ! İŞÇİ KARDEŞİM, UID-DER'li işçi kardeşlerinle mücadele alanlarında sen de bütünleş!

UID-DER'le 1 Mayıs Heyecanım

■ Tuzla'dan bir işçi

Bu yıl ilk defa UID-DER'le 1 Mayıs alanındaydım. 21 yaşındayım ve daha önce başka kurumlarla da alanda bulundum. Aslında bu durum büyük farkı görmemi sağladı. Öncesine baktığımda hep bir şeylerden kaçma, bir ezilme ruhu yaşarken bu sefer taleplerimi, coşkumu, heyecanımı ve sevincimi diğer işçi kardeşlerimle birlikte haykırdım.

Ne kadar güzeldi. Kimimiz vardiyadan çıkıp, kimimiz çocuklarımızı alıp gelmiştik. Uzun saatler ve düşük ücretlerle çalışıp gecesini gündüzüne katıp ter akıtan işçilerin coşkusu umut ve heyecan vericiydi. Elleri nasır tutmuş, parçalanmış olmasına rağmen acısına aldırmadan umutla alkışlıyordu taleplerini. İşte 1 Mayıs buydu.

Düşüncelerimizi taleplerimizi korkusuzca haykırmamıza öncülük eden UID-DER iyi ki var. İyi ki var çünkü toplumun en ücra köşesinde sürekli ezilmeye mahkûm kadınlarımızı hiç unutmuyor. Kadın Komitesinin oluşu aslında biz kadınlara müthiş güven aşıyor. Dostlar; yaşadığım en güzel 1 Mayıs coşkusuuydu. Sloganlarıyla, disipliniyle, kortejiyle tam da UID-DER'e yakışan bir 1 Mayıs coşkusuuydu. UID-DER'e ve dernek çatısı altında bulunan herkese teşekkürler.

17 Mayıs 2010'da Zonguldak'ta bir madende meydana gelen grizu patlamasında 30 işçi yaşamını kaybetmişti. Bir okurumuz, yaşamını kaybeden işçilerin anısına aşağıdaki şiiri yazmıştı. O günden bugüne işçilerin ve madencilerin yaşamında bir şey değişmedi. Aşağıdaki şiiri kısaltarak Soma madencilerinin anısına yayınlıyoruz.

30 Maden İşçisinin Sözü

I
Onlar,
Toprakların, suların ve cevherlerin,
Okyanuslar aşan gemilerin,
Ve kan revan tersanelerin,
Fabrikaların, ışıkların
Ve toplu mezar madenlerinin
sahipleri.

Onlar,
Cesetlerimize üşüşen çakallar,
Göğü delen saraylara kurulmuşlar.
Yerküreye tepeden bakar,
İlahi takdir buyururlar.

Onlar,
Kara elmas için bizleri
Ölüm çukurlarına sokarlar
30 canımızı bizden alır
32 dişleriyle sınırlar

II
Kardeşler!
Hayatta kalan kardeşlerimiz!
540 metre derinde

Karanlık dehlizlerde
Kömürleşen bedenlerimiz
Artık yalnız değil!
Ayrı ayrı yaşadık ama
Hep beraber öldürüldük!
Yaşarken de kaderimiz ortaktı aslında
Ama biz, ölünce anladık bunu.

30 kişi değil burada,
Tam sayımızı bilemiyoruz; yüz binlerceyiz.
Bursa madenlerinden 19 arkadaş
Ve daha tanımadığımız binlerce madenci
Ölüm kapısında sessizce karşıladılar bizi.
Çin ve Rusya'dan madencileri hap beraber
karşıladık.
Ölümlerin milliyeti yokmuş yerin altında!

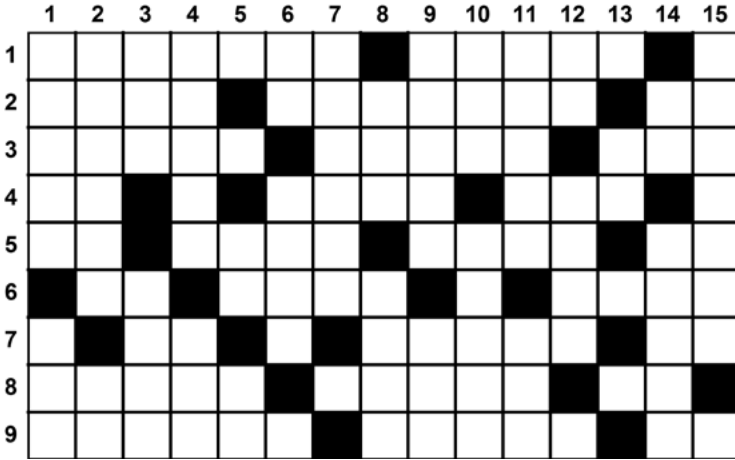
Kardeşler,
Sessizce düşünüp sessizce anlaşıyoruz
Ve daha çok şeyleri anlıyoruz...
Yerin altında birleşen yüz binlerce can
Bilseydik bunları,
Yani birleşseydik şayet, ölmeden evvel
Şimdi burada olur muyduk?
Çarkı durdururduk, kırardık,

Alt ederdik firavunların düzenini!
Bizim hayıflanmamızın
Sizin gözyaşlarınızın
Faydası yok artık.
Şimdi çıkmaz sesimiz
Lakin sessizce
Çıt çıkarmadan anlaşıyoruz birbirimizle...

Ey sözümüzü yüreklerinde duyanlar!
Anlatın bizim neden öldüğümüzü herkese,
Anlatın firavunların çarkını,
"Ölünce birleşen madenciler,
Patlamaların alevleriyle değil
Yaşarken birleşemediklerine yanıyorlar" deyin.
Ölmeden birleştirin madencileri
Ve tüm işçi kardeşlerimizi,
Deyin ki onlara,
"Birleşmezsek şayet,
firavunların saltanatı sürecek"
"Kara elmas köleleri
can vermeye devam edecek"
Bizim elimizden bir şey gelmez artık
İbret olmaktan gayrı.

İstanbul'dan bir işçi

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

- 1970'te DISK'in kapatılmak istenmesine karşı 150 bin işçinin 2 gün boyunca hayatı durduran genel direnişin gerçekleştiği ay. 70'li yıllarda büyük işçi direnişlerine sahne olan İstanbul'un Avrupa yakasındaki işçi havzası.
- Sonradan ortaya çıkan. Yolculuk. Bir nota.
- Üzüm yaprağıyla yapılan bir çeşit yemek. Kitap veya makale yazar. İyice yanarak ateş durumuna gelmiş kömür veya odun parçası.
- Beyaz. Bir kadın ismi. 23 Ekim 2011'de büyük bir depremle sarsılan ve yüzlerce insanın hayatını kaybettiği Kürt kenti.
- Eski Mısır inancında Güneş tanrısı. Karadeniz'de bir şehir. Ceset. Arka kelimesinin tersi.

6. Uzaklık belirten söz. Engel. Parasal olarak değil, madde olarak verilen ödeme.
7. Rusça'da evet. Gözlem. Dış kelimesinin sessizleri.
8. Çukurova emekçilerinin acıları ve mücadeleleriyle özdeşleşen Güneydeki bir kentimiz. Bir iş veya sorun hakkında düşünülerek verilen kesin yargı. Kuzu sesi.
9. Bir işçi eylemini, bir işyerini veya herhangi bir mücadeleyi örgütlemesi ve öncelik etmesi amacıyla kurulan kurul. 3 Haziran 1963'te hayatını kaybeden işçi sınıfının şairinin adı. Bir nota.

Yukardan Aşağıya

1. Herhangi bir olayın yol açtığı kırılma, dökülme, yıkılma. Temiz.
2. Bir apartmanın en alt ve en üst katları dışında kalan katları. İlk nota.
3. "...deli" aşırı deli. Erkek kişi.
4. Ege Denizi'ne kıyısı olan bir şehir. Birden.
5. İşaret. Bir binek hayvanı.
6. Bir işte başta gelen. Serbest bırakma.
7. Ney çalan.
8. Sevgili. Başkenti Tahran olan ülke.
9. Sonbahar. Mesafe.
10. "İşte" anlamında. Antalya Manavgat'a bağlı bir yerleşim birimi.
11. Kurtçuk. Bal yapan böcek.
12. Köpek. Fazla.
13. Kan kelimesinin sessizleri.
14. Molibden elementinin simgesi. Lider, şef.
15. İşçilerin haklarını korumak veya kazanmak için yaptıkları bir mücadele biçimi.

Geçen Ayın Çözümü

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	
1	B	İ	R	M	A	Y	İ	S		Z	İ	N	C	İ	R
2	O	T	O	Y	A		İ	T	Ü	A	B	L	A		
3	T	A	J	A	N	T	Z	A	R	A	R	M			
4	T	A	A	K	S	A	L	T	İ	P					
5	S	E	V	K	P	A	R	A	F	T	E	K	E		
6	İ	A	K	S	İ	N	E	A	N	İ	Z	Ç			
7	İ	L	P	I	R	A	S	A	A	R	E	F	E		
8	R	A	N	P	U	L	K	A	R	K	A	T			
9	T	A	R	A	S	G	Ü	N	A	H	R	E			

İşçilerin Sordukları/24

Yıllık izin hakkı ne zaman kullanılır?

İşyerinde bir yılını dolduran tüm işçiler yıllık izne hak kazanırlar. Yıllık izin süreleri çalışılan işyerinin büyük ya da küçük ölçekli olmasıyla ilgili değildir. İster bir işçinin isterse bin işçinin çalıştığı işyeri olsun, yıllık izin süresini belirleyen şey işçinin işyerinde çalıştığı süredir. İşçinin 1 yıldan 5 yıla kadar (5. yıl dâhil) çalışması halinde yıllık izin süresi 14 işgünüdür. 5 yılını doldurmuş işçiler 15 yıla kadar (15. yıl dâhil) 20 işgünü izin hakkına sahiptirler. 15 yılı geçen işçilerin yıllık izin süresi ise 26 işgünüdür. Bu süreler minimum süreler olup, kullanıldığında işçinin ücretinden kesinti yapılamaz. Ya da işçiye yıllık izin kullanılmak yerine parası verilerek çalıştırılmaz. Ayrıca izin süresine rastlayan hafta tatili, genel tatil ve ulusal bayram günleri izin süresinden sayılmaz.

18 ve daha küçük yaştaki işçiler ile 50 ve daha yukarı yaştaki işçilerin ise çalıştığı süreye bakılmaksızın en az 20 işgünü yıllık izin hakkı vardır.

Yıllık izin bölünerek kullanılabilir mi?

Yıllık izin süreleri en fazla 3'e bölünebilir. Ancak bir seferde 10 günden az olamaz. Örneğin 1 yılını doldurmuş bir işçi 14 günlük izninin 10 gününü tek parça olarak aldıktan sonra geri kalan 4 gününü istediği gibi ikiye bölerek ya da tek seferde kullanabilir.

Yıllık iznin şehir dışında geçirilmesi durumunda yol izni kullanılabilir mi?

İşçi yıllık iznini başka şehirde geçirecekse, bunu belgelemesi halinde işveren 4 günlük yol izni alabilir. Ancak bu izinler işçinin ücretinden kesilir.

İşyerinden ayrılan bir işçinin kullanmadığı yıllık izin hakları yanar mı?

İşçi işyerinden hangi sebeple ayrılıyor olursa olsun, hâlâ kullanmadığı yıllık izin günleri varsa, işveren bu günlerin ücretini ödemekle yükümlüdür. İşçinin kendi isteğiyle çıkması ya da işveren tarafından işten çıkarılması durumu değişirmez.

Hak edilen yıllık iznin ne zaman kullanılacağı nasıl belirlenir?

Aslında bir yıllık çalışmanın yorgunluğunu, stresini atmak amacıyla kullanılan yıllık iznin ne zaman kullanılacağını işçinin kendisinin belirlemesi gerekir. Ancak İş Kanunu'nda bu hak patronlara verilmiştir. İş Kanunu'nun patrone dan yana olduğu bu meseleye ilişkin, işçilerin söyleyebilmesinin tek koşulu elbette ki örgütlenmektir.

İşçi yıllık izinindeyken hastalanırsa ya da gözaltına alınır veya tutuklanırsa bu durumda geçen süre yıllık izinden sayılır mı?

Yıllık izinindeyken rapor alan, gözaltına alınan ya da tutuklanan bir işçinin bu durumda geçirdiği günler yıllık izin süresinden sayılmaz. Bunu bir örnekle açıklayalım. Yıllık izninin 10 günlük kısmını kullanmak üzere izne ayrılan bir işçinin izni sırasında hastalandığını ve hastaneden 5 günlük rapor aldığını düşünelim. Bu durumda işçi işbaşı yaptığında 10 gün değil 5 gün izin yapmış kabul edilir. Aynı şekilde 5 gün boyunca gözaltında kalan bir işçi de 10 gün değil 5 gün izin yapmış sayılır. İşçinin raporlu olduğu günler yerine iznini ne zaman kullanacağı ise işverenin inisiyatifindedir.

Yıl içinde alınan mazeret izinlerini işveren yıllık izin hakkından düşebilir mi?

Yıl içinde işçilerin şu ya da bu sebeple aldığı mazeret izinleri, ücretli olup olmadığına bakılmaksızın yıllık izinden sayılmaz. ■

Emekçiler Tüm Türkiye’de Soma Katliamına Lanet Yağdırdılar

Taksim

Tuzla

Gebze

Mersin

Soma’dan gelen yüzlerce madenci sınıf kardeşimizin ölüm haberi, tüm emekçileri acıya boğdu, yüreklerini yaktı. Gerekli iş güvenliği denetimlerini yapmayan, Soma Holding’in suçuna göz yuman AKP hükümetinin pişkin açıklamaları ve Başbakan Erdoğan’ın Soma’da sığındığı markette bir kişiyi yumruklaması emekçilerin tepkilerini daha da arttırdı.

14 Mayıs’tan başlayarak Türkiye’nin dört bir yanında işçi ve emekçilerin öfkesi çığ gibi büyüdü. İstanbul, İzmir, Ankara, Mersin, Adana başta olmak üzere onlarca kent merkezinde ve işçi mahallelerinde yürüyüşler düzenlendi, okullar boykot edildi, madenciler için saygı duruşu yapıldı ve AKP hükümeti protesto edildi. Gece boyunca da süren tüm eylemlerde sıkça “Hırsız, Katil AKP” sloganları yükseldi. Acıya boğulan Soma halkı, Başbakan Erdoğan’ı şiddetle protesto etti ve Erdoğan bir markete sığınmak zorunda kaldı.

Emekçilerin demokratik tepki göstermesine, hakkını aramasına ve yaşamını kaybeden sınıf kardeşlerine sahip çıkmasına tahammül edemeyen AKP hükümeti, polis eliyle tüm gösterilere acımasız bir şekilde saldırdı, onlarca insan bu saldırılarda yaralandı. Ancak polis terörü işçileri ve emekçileri durduramadı. DİSK, Türk-İş, KESK, TMMOB ve TTB’nin 15 Mayıs’ta yaptığı iş bırakma ve protesto eylemlerine, Türkiye’nin dört bir köşesinde on binlerce kişi katıldı. İzmir’de 20 binden fazla kişi yürürken, Kocaeli’de onlarca fabrikada işçiler iş bırakarak madenci kardeşlerine sahip çıktılar. Zonguldak’ta da madenciler iş bıraktılar. Çeşitli noktalarda bir araya gelen emekçilerin 15 Mayıs’ta da polis barikatlarıyla önleri kesildi ve yürüyüşlere izin verilmek istenmedi. Fakat birçok yerde emekçiler polis barikatlarını aşmış geçtiler. Yapılan basın açıklamalarında, yaşananın kaza değil taammüden işlenmiş bir iş cinayeti, bunun da ötesinde bir katliam olduğu belirtildi. İşçilerin katili olan Soma Holding’in ve AKP hükümetinin hesap vermesi gerektiğinin altı çizildi.

Derneğimiz ÜİD-DER de bulunduğu tüm alanlarda, yapılan yürütüş ve basın açıklamalarına katılarak madenci sınıf kardeşlerimizin katillerinin hesabının sorulması çağırısı yaptı. Aylar boyunca “İş Kazaları Kader Değildir, İşçi Ölümlerini Durduralım” kampanyasıyla emekçileri iş cinayetlerine karşı duyarlı olmaya ve örgütlenmeye çağıran ÜİD-DER, bulunduğu her alanda şu sloganları haykırdı: “İşçiler Ölüyor, Sermaye Büyüyor”, “İşçilerin Katili Sermaye Düzeni”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Katil Devlet Hesap Verecek!”

Katliamın baş sorumlularından olan AKP hükümeti hesap vermesi gerekirken, başta Erdoğan olmak üzere tüm yetkililer utanıp sıkılmadan “bu işin doğasında var” diyerek yüzlerce madenci kardeşimizin ölümü meşrulaştırmaya çalıştılar, çalışıyorlar. Erdoğan, bilhassa dini kavramlarla süslediği açıklamalarla, bir yandan ölümleri kanıksatmaya, öte yandan ise insanların inancını kullanarak onları susturmaya, tepkilerini içlerine atmalarını sağlamaya çalışıyor.

Soma’da korkunç bir işçi katliamı yaşanmıştır. Bu katliamın sorumlusu gerekli önlemleri almayan Soma Holding patronu ve gerekli denetimleri yapmayan, ona göz yuman AKP hükümetidir. Bu katliamın hesabını sormak ise işçi sınıfının boynunun borcudur. ■